

5. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do artykułów przeznaczonych na eksport, produkowanych przez jednostki określone w ust. 4, w razie wprowadzenia na te artykuły (grupę artykułów) cen fabrycznych w obrocie wewnętrznym (§ 14).

§ 23. 1. Dla artykułów nabywanych na eksport od producentów uspołecznionych, a wytwarzanych z takich surowców i materiałów (lub kompletowanych części), których ceny zbytu zawierają w poważnym odsetku akumulację w postaci podatku obrotowego (dodatnich różnic budżetowych), mogą być ustalone stawki zwrotu podatku obrotowego (dodatnich różnic budżetowych).

2. Dla artykułów nabywanych na eksport, których ceny płacone przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego zawierają zysk przekraczający znacznie przyjętą dla tych grup artykułów górną granicę zysku, może być dokonana zmiana ceny fabrycznej, wprowadzony bądź zwiększony podatek obrotowy lub mogą być ustalone stawki zwrotu z tytułu nadmiernego zysku.

3. Stawki zwrotu, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala Minister Finansów w porozumieniu z Państwową Komisją Cen i Ministrem Handlu Zagranicznego na wniosek ministra (Komitetu Drobnej Wytwórczości) nadzorującego dostawcę lub Ministra Handlu Zagranicznego.

4. Kwoty wynikające z zastosowania do danego artykułu stawek zwrotu (ust. 1 i 2) podlegają refundacji przedsiębiorstwom handlu zagranicznego z budżetu Państwa w trybie określonym przez Ministra Finansów w uzgodnieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego.

5. Przy ocenie wskaźników finansowych artykułów przeznaczonych na eksport produkcji jednostek gospodarki nie uspołecznionej należy uwzględnić różnice między cenami detalicznymi lub cenami hurtowymi surowców i materiałów płaconymi przez te jednostki a cenami zbytu tych surowców i materiałów płaconymi przez jednostki gospodarki uspołecznionej.

§ 24. Za artykuły przeznaczone na eksport, zakupywane przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego w uspołecznionych jednostkach handlu wewnętrznego, przedsiębiorstwa handlu zagranicznego płać ceny przysługujące innym jednostkom państwowym. Ceny te mogą być zwiększone o dodatkowe koszty wynikające z wymagań przedsiębiorstw handlu zagranicznego związanych z odmiennym opakowaniem przesyłki.

VI. Przepisy końcowe.

§ 25. Upoważnia się Ministra Finansów do dokonywania zmian w budżecie centralnym na rok 1962 wynikających z realizacji przepisów niniejszej uchwały.

§ 26. Państwowa Komisja Cen w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego na wniosek właściwych ministrów (nadzorujących producentów) oraz Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości i Prezesa Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy określa tryb składania wniosków o ustalenie cen na artykuły przeznaczone na eksport i usługi świadczone na rzecz odbiorców zagranicznych w związku z eksportem, a także tryb ustalania dodatków do cen zbytu i cen fabrycznych, o których mowa w § 6 i § 12, oraz wytyczne dotyczące rejestracji tych cen.

§ 27. Ceny zbytu i ceny fabryczne artykułów przeznaczonych na eksport oraz usług świadczonych na rzecz odbiorców zagranicznych w związku z eksportem, ustalone przed wejściem w życie uchwały na podstawie przepisów dotychczasowych, zachowują nadal moc obowiązującą. Zmiana tych cen może nastąpić tylko w trybie niniejszej uchwały.

§ 28. Traci moc uchwała nr 258 Rady Ministrów z dnia 17 czerwca 1959 r. w sprawie ustalania cen zbytu artykułów przeznaczonych na eksport oraz usług świadczonych na rzecz odbiorców zagranicznych w związku z eksportem (Monitor Polski z 1959 r. Nr 60, poz. 293 i z 1960 r. Nr 90, poz. 405), z wyjątkiem przepisów § 17 ust. 1—3 i ust. 5, które tracą moc z dniem 1 kwietnia 1962 r.

§ 29. Przepisy uchwały nr 99 Rady Ministrów z dnia 18 marca 1960 r. w sprawie zasad i trybu ustalania cen fabrycznych, cen rozliczeniowych i cen porównywalnych w przemyśle uspołecznionym oraz ich stosowania (Monitor Polski Nr 32, poz. 155) nie stosuje się w zakresie cen fabrycznych artykułów i usług określonych przepisami §§ 10, 11 i 13 niniejszej uchwały.

§ 30. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Handlu Zagranicznego, Ministrowi Finansów, zainteresowanym ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Drobnej Wytwórczości, Prezesowi Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy oraz Przewodniczącemu Państwowej Komisji Cen.

§ 31. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że przepis § 23 ust. 1 ma moc od dnia 1 stycznia 1962 r., a § 21 i § 22 wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1962 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

UCHWAŁA Nr 69 RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 1962 r.

w sprawie oszczędnej gospodarki drewnem w latach 1962—1965.

Plan pięcioletni na lata 1961—1965 zakłada zmniejszenie rozmiaru pozyskania drewna w państwowym gospodarstwie leśnym w roku 1965 o 1.200 tys. m³ w stosunku do roku 1960. Ulegnie również zmianom struktura pozyskanego drewna, a mianowicie nastąpi wzrost pozyskania sortymentów cienkich i sortymentów stosowych przy obniżeniu pozyskania drewna tartaczego. Realizacja tego założenia wymaga:

- 1) racjonalnego pozyskania drewna i jego transportu oraz właściwej manipulacji w lesie i w składnicach,
- 2) oszczędnej gospodarki drewnem i racjonalnego jego zużycia,

- 3) zwiększenia trwałości drewna i wyrobów z drewna,
- 4) szerszego niż dotychczas rozwoju produkcji i stosowania roślin jednorocznych oraz materiałów zastępczych pochodzenia drzewnego i niedrzewnego.

W związku z powyższym Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. Zobowiązuje się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do zaostrożenia kontroli wykonania zarządzeń oraz w razie potrzeby do znowelizowania istniejących i wydania w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. nowych zarządzeń dotyczących:

- 1) określenia właściwych, zabezpieczających drewno przed obniżeniem wartości, terminów pozyskania drewna i jego przetarcia,
- 2) dokonywania wyřębu drzew w okresie najodpowiedniejszym z punktu widzenia odporności drewna na rozkład i siniznę,
- 3) przeprowadzania wyřębu i wywozu drewna najcenniejszego w pierwszej kolejności,
- 4) stosowania takich sposobów śćinki drzew, wyrobu sortymentów i wywozu drewna, które powodują jak najmniejsze straty ilościowe i jakościowe drewna,
- 5) zorganizowania dostaw drewna umożliwiających sezonowo-jakościowe przetarcie go (w terminie najodpowiedniejszym z punktu widzenia ochrony drewna),
- 6) określenia sposobów pozyskania, składowania i skupu drewna pochodzącego z lasów nadzorowanych i z zařzewień,
- 7) ewidencjonowania dostawy i odbioru surowca drzewnego drogą kołową i wodną zabezpieczającego przed powstawaniem strat ilościowych i jakościowych w transporcie.

§ 2. Zobowiązuje się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz ministrów resortów zaliczonych do kategorii głównych odbiorców drewna, wymienionych w załączniku do uchwały nr 339 Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. zmieniającej uchwałę nr 262 z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie bilansów materiałowych i rozdzielnictwa (Monitor Polski Nr 76, poz. 320), do przedsięwzięcia w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. niezbędnych środków mających na celu:

- 1) zlikwidowanie zbędnych składowań powodujących przedłużenie okresu obiegu i obniżenie wartości technicznych drewna,
- 2) przestrzeganie należytej konserwacji surowca drzewnego w lesie, w składnicach, na placach budowy i w zakładach przemysłowych przez:
 - a) właściwe (określone instrukcją Ministerstwa Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego) składowanie w mygłach,
 - b) szerokie stosowanie magazynowania drewna w wodzie przez wykorzystanie istniejących zbiorników wodnych lub w braku tychże w miarę możliwości stosowanie zraszań zmygłowanego drewna,
 - c) stosowanie środków przeciwgrzybowych, przeciwpalnych oraz zabezpieczających drewno przed szkodliwym działaniem owadów.

§ 3. Zobowiązuje się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do:

- 1) opracowania w terminie do dnia 30 czerwca 1962 r. w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami szczegółowych przedsięwzięć technicznych i organizacyjnych mających na celu zagwarantowanie pełnego wykonania założonego w planie 5-letnim na lata 1961—1965 programu:
 - a) pozyskania i przerobu drobnicy leśnej na potrzeby przemysłu płytowego z uwzględnieniem mechanizacji prac, z tym że pozyskanie i przerób w roku 1965 powinny wynieść co najmniej 280 tys. m³,
 - b) pozyskania półfabrykatów drzewnych w szczególności na potrzeby przemysłu meblarskiego, stolarki budowlanej i przemysłu okrętowego pod kątem widzenia właściwego wykorzystania odpowiednich sortymentów tarcicy,
 - c) przetarcia surowca tartacznego ze specjalnym uwzględnieniem aspektu sezonowo-jakościowego,
 - d) zagospodarowania odpadów powstających w zakładach drzewnych wszystkich resortów z przeznaczeniem na płyty pilśniowe, wiórowe i celulozę papierniczą,
- 2) opracowania i przedstawienia w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Ra-

dzie Ministrów programu całkowitego wykorzystania istniejących suszarni w celu maksymalnego zaspokojenia zapotrzebowania na tarcicę suchą,

- 3) przedstawienia w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w porozumieniu z Ministrami: Górnictwa i Energetyki, Rolnictwa, Łączności oraz Budownictwa i Przen. - słu Materiałów Budowlanych harmonogramu ograniczenia stosowania słupów drewnianych tele- i energoelektrycznych, tak aby gwarantował on zaniechanie dostaw nowych słupów drewnianych do budowy nowych linii tele- i energoelektrycznych oraz ich remontu kapitalnego, poczynając od roku 1966,
- 4) zaniechania z dniem 1 października 1962 r. pozyskania i wyrobu słupów, drewna kopalniakowego i stempli budowlanych z drewna świerkowego,
- 5) uintensywnienia skupu makulatury, który w roku 1965 powinien osiągnąć poziom odpowiadający co najmniej 30% łącznego zużycia papieru i tektury,
- 6) opracowania w terminie do dnia 31 grudnia 1962 r. przy udziale Pełnomocnika Rządu do Spraw Opakowań i przedstawienia Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów programu zorganizowania w wybranych zakładach przemysłu płytowego i celulozowego przerobu złomu drewnianego pochodzącego z opakowań nie nadających się do dalszego użytku, ze szczególnym uwzględnieniem opakowań drewnianych po owocach importowanych — z przeznaczeniem na surowiec do produkcji celulozy papierniczej oraz płyt. Przed opracowaniem programu należy przeprowadzić próby przerobu oraz ocenę przedsięwzięcia pod względem technologicznym i ekonomicznym.

§ 4. 1. W celu zapewnienia dalszej realizacji przepisów dotyczących oszczędności drewna przez wyeliminowanie dostaw tarcicy mokrej i zabezpieczenie dostaw tarcicy przesezonowanej, jak również w celu usprawnienia gospodarki zapasami materiałów tartych, zobowiązuje się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do opracowania w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. szczegółowych zasad normowania zapasów materiałów, uwzględniających racjonalną gospodarkę drewnem.

2. Zobowiązuje się Ministra Finansów do zapewnienia pokrycia finansowego normatywów ustalonych zgodnie z ust. 1 oraz do finansowania celowych zapasów tarcicy kredytem ponadnormatywnym.

§ 5. Zobowiązuje się Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w porozumieniu z właściwymi ministrami w zakresie budownictwa powszechnego, a Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz zainteresowanych ministrów nadzorujących biura projektowe w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury w zakresie budownictwa specjalnego — do wydania zarządzeń, mających za zadanie dalsze ograniczenie stosowania drewna. Zarządzenia te powinny być wydane do dnia 1 lipca 1962 r. i zmierzać do:

- 1) wprowadzenia w terminie do dnia 31 grudnia 1962 r. obowiązku weryfikacji wszystkich projektów typowych pod kątem widzenia maksymalnego ograniczenia stosowania drewna w budownictwie miejskim i przemysłowym,
- 2) wprowadzenia zakazu stosowania:
 - a) z dniem 1 stycznia 1963 r. nowej tarcicy przy wznoszeniu budynków pomocniczych na placu budowy i zapleczu,
 - b) z dniem 1 stycznia 1963 r. drewna do budowy mostów o nośności powyżej 3 ton oraz drewna przy budowie przepustów drogowych i kolejowych wykonywanych z żelbetu i betonu,

- 3) wprowadzenia bądź rozszerzenia stosowania:
 - a) oszczędnościowych konstrukcji stolarki budowlanej,
 - b) ościeżnic drzwiowych i okiennych metalowych z profili zimno giętych,
 - c) stempli z rur stalowych,
 - d) pali mostowych-betonowych zamiast drewnianych,
 - e) szalunków z blachy stalowej,
 - f) deskowań powleczonych środkami działającymi przeciw przyczepności betonów,
- 4) wybitnego ograniczenia stosowania z dniem 1 stycznia 1963 r. sklejki do produkcji drzwi i skrzydeł drzwiowych.

§ 6. Zobowiązuje się Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do podjęcia niezbędnych kroków w celu zastępowania drewna innymi materiałami, w szczególności w drodze zastosowania przez przedsiębiorstwa przemysłu materiałów budowlanych oraz przedsiębiorstwa budowlano-montażowe planu centralnego w roku 1965 co najmniej następujących ilości:

- | | |
|--|-----------------------------|
| 1) płyt eternitowych w chłodniach kominowych | 1.200 tys. m ² , |
| 2) podkładów kolejowych normalnotorowych strunobetonowych | 10.000 m ² , |
| 3) prefabrykowanych słupów i szpudef tele- i energoelektrycznych przy prowadzeniu linii napowietrznych wszystkich napięć | 2.500 m ² , |
| 4) przewozu cementu luzem | 3.500 tys. ton, |
| 5) stolarki budowlanej z tarcicy obrzynanej wymiarowej | 30 tys. m ² , |
| 6) stypizowanych (zaewidencjonowanych) pomostów do rusztowań | 600 tys. m ² , |
| 7) płyt pilśniowych zamiast tarcicy na opakowania w przemyśle materiałów budowlanych | 1.200 tys. m ² , |
| 8) form stalowych wykonywanych do elementów betonowych i żelbetowych w przemyśle materiałów budowlanych — dla uzyskania wyrobów betonowych co najmniej | 1.350 tys. m ² . |

§ 7. 1. Zobowiązuje się wszystkich ministrów resortów zaliczonych do kategorii głównych odbiorców drewna, wymienionych w załączniku do uchwały nr 339 Rady Ministrów powołanej w § 2, do opracowania w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. programu działania w zakresie ochrony drewna przed owadami i grzybami oraz wydania odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

2. Zobowiązuje się Ministra Gospodarki Komunalnej oraz Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości do określenia w porozumieniu z Ministrami: Komunikacji, Górnictwa i Energetyki, Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego wielkości zapotrzebowania na chemiczne środki ochronne do drewna przeciw działaniu grzybów, owadów i ognia oraz Ministra Przemysłu Chemicznego i Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości do opracowania programu uruchomienia produkcji tych środków oraz przedstawienia w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów tych opracowań do akceptacji.

3. Zobowiązuje się Ministrów: Komunikacji, Górnictwa i Energetyki oraz Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych do opracowania w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Ministrem Gospodarki Komunalnej w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. i przedstawienia do wiadomości Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów wykazu elementów i sortymentów drewna podlegających impregnacji; należy przy tym dążyć do rozszerzenia wachlarza sortymentów drzewnych dotychczas impregnowanych.

4. Zobowiązuje się Ministrów: Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, Górnictwa i Energetyki, Komunikacji, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, Przemysłu Chemicznego oraz Szkolnictwa Wyższego, by w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej określili te spośród podległych sobie placówek naukowo-badawczych, które będą prowadzić prace naukowo-badawcze nad środkami impregnacyjno-odgrzybieniami, oraz przeprowadzać badania kontrolne tych środków.

5. Zobowiązuje się Ministra Gospodarki Komunalnej do zapewnienia:

- 1) koordynacji badań w zakresie przydatności środków impregnacyjno-odgrzybieniami prowadzonych przez placówki określone w ust. 4,
- 2) opracowania norm ustalających sposób prowadzenia badań w zakresie przydatności środków impregnacyjno-odgrzybieniami oraz cechy, jakim te środki powinny odpowiadać,
- 3) dokonywania oceny środków impregnacyjno-odgrzybieniami przeznaczonych do obrotu, rejestrowania ich i okresowego publikowania wykazu tych środków nadających się do stosowania w budownictwie,
- 4) organizacji bieżącej kontroli jakości środków impregnacyjno-odgrzybieniami i bieżącej kontroli skuteczności robót impregnacyjno-odgrzybieniami.

6. Zobowiązuje się Ministrów:

- 1) Górnictwa i Energetyki do:
 - stopniowego zwiększenia kontyngentu drewna poddawane impregnacji w latach 1962—1965, tak aby w 1965 r. poddać impregnacji co najmniej 350 tys. m² drewna,
 - stosowania drewna impregnowanego w wyrobiskach wówczas, gdy się przewiduje, że drewno będzie spełniać swoje zadania przez okres dłuższy niż 1 rok,
 - zaniechania od roku 1963 nasycania drewna metodą kąpielową i przejścia na metodę nasycania pod ciśnieniem;
- 2) Komunikacji do:
 - rozszerzenia zakresu impregnacji drewna na białe podłogowe wagonów towarowych,
 - rozszerzenia regeneracji w bazach używanych podkładów kolejowych oraz uzupełniającego impregnowania podkładów w torach.

7. Zobowiązuje się zainteresowanych ministrów oraz zaleca się Prezesowi Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy zorganizowanie i zaktywizowanie działalności placówek wyspecjalizowanych w odgrzybianiu budynków, w walce z owadami szkodnikami drewna w budynkach i zabezpieczeniu drewna przed biologicznymi szkodnikami.

8. Zobowiązuje się Ministra Przemysłu Chemicznego, aby w porozumieniu z Ministrem Gospodarki Komunalnej oraz Przewodniczącym Komitetu Drobnej Wytwórczości ustalił asortyment chemicznych środków konserwacji drewna w odpowiednich opakowaniach dla powszechnego użytku, a Ministra Handlu Wewnętrznego do zapewnienia dystrybucji tych środków przez sieć uspołecznionego handlu detalicznego.

§ 8. Zobowiązuje się Ministra Komunikacji do wydania w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. zarządzeń mających na celu zmniejszenie zużycia drewna nowego przy naprawach taboru kolejowego przez:

- 1) nowelizację przepisów o naprawie wagonów towarowych w kierunku ograniczenia do niezbędnej ilości wymiany bali podłogowych przy naprawach średnich,
- 2) usprawnienie rozbiórki wagonów i wykorzystanie drewna z odzysku,
- 3) rewizję obowiązujących norm na tarcicę wagonową w porozumieniu z Polskim Komitetem Normalizacyjnym.

§ 9. Zobowiązuje się Ministra Górnictwa i Energetyki w zakresie górnictwa węglowego do:

- 1) systematycznego prowadzenia prac zmierzających do znacznego obniżenia wskaźnika zużycia drewna na 1000 ton wydobycia węgla kamiennego,
- 2) zwiększenia odzysku drewna i powtórnego zużycia drewna rabowanego w kopalniach w ilości przynajmniej 4% w stosunku do ogólnego zużycia,
- 3) zaniechania stosowania drewnianych przewodników szybowych litych w szybach nowo budowanych.

§ 10. Zobowiązuje się Pełnomocnika Rządu do Spraw Opakowań do opracowania w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, Polskim Komitetem Normalizacyjnym oraz zainteresowanymi ministrami programu mającego na celu:

- 1) rozszerzenie prac nad normalizacją opakowań z drewna w celu ujednoczenia typów i ograniczenia ich ilości,
- 2) przeprowadzenie rewizji wymagań technicznych w odniesieniu do surowców podstawowych stosowanych przy produkcji skrzynek i kompletów skrzynkowych krajowych,
- 3) opracowanie warunków technicznych opakowań klatkowych oraz uruchomienie produkcji tych opakowań do wszelkich towarów nie wymagających szczelności opakowań,
- 4) dalszy rozwój produkcji i stosowania opakowań z tektury, z płyt pilśniowych, z wikliny oraz z łuszczy zbrojonej,
- 5) wprowadzenie wskaźników rotacji opakowań różnych typów,
- 6) przestrzeganie ustalonych norm zużycia poszczególnych typów opakowań,
- 7) wprowadzenie skupu opakowań drewnianych,
- 8) prowadzenie stałej renowacji opakowań drewnianych.

Przepisy pkt 7 i 8 należy wykonywać zgodnie z przepisami uchwały nr 193 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 26 maja 1961 r. w sprawie zasad obrotu i gospodarki opakowaniami drewnianymi i tekturowymi nadającymi się do wielokrotnego użytku.

§ 11. Zobowiązuje się wszystkich zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów centralnych do wydania zarządzeń zabraniających używania tarcicy na budowę domków campingowych, z wyjątkiem tej ilości tarcicy, która niezbędna jest jako element konstrukcyjny przy wykonywaniu domków campingowych z płyt trzciniowych, wiórowych, pilśniowych i paździerzowych oraz innych materiałów nieдрzewnego pochodzenia.

§ 12. Zobowiązuje się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do opracowania w terminie do dnia 1 lipca 1962 r. w porozumieniu z Ministrami Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych programu rozwoju produkcji materiałów izolacyjnych opartych na surowcach nieдрzewnych w celu sukcesywnego ograniczania zużycia drewna do produkcji welny drzewnej przeznaczonej do wyrobu supremy.

§ 13. Zabrania się produkowania na zbyt drewnianych opakowań, które nie zostały objęte bilansem opakowań skrzynkowych, sporządzanym corocznie przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego. Zobowiązuje się zainteresowanych ministrów oraz kierowników urzędów centralnych do wydania w tej sprawie odpowiednich zarządzeń wykonawczych. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w uzasadnionych przypadkach może wydawać zezwolenia na wyrób opakowań skrzynkowych na zbyt z podaniem ich rodzaju i ilości na indywidualne wnioski producentów, składane za pośrednictwem właściwych ministrów lub kierowników urzędów centralnych.

§ 14. 1. Zobowiązuje się właściwych ministrów oraz kierowników urzędów centralnych, aby w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac, Ministrem Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz właściwymi zarządami głównymi związków zawodowych przeanalizowali obowiązujące układy zbiorowe pracy i przepisy płacowe w celu ograniczenia wydawania robotnikom i pracownikom drewna jako deputatów opałowych i zastąpienia drewna węglem lub ekwiwalentem pieniężnym, i przedstawienia odpowiednich wniosków Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów w terminie do dnia 1 września 1962 r.

2. Zobowiązuje się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do opracowania programu systematycznego i kompleksowego zagospodarowania drewna opałowego na cele przemysłowe z uwzględnieniem m. in. ilości, które zostaną zwolnione w związku z wykonaniem przepisu ust. 1.

§ 15. Zobowiązuje się właściwych ministrów i kierowników urzędów centralnych do stopniowego przebudowywania palenisk pieców, kotłów, lokomobil w celu przystosowania ich do spalania węgla bądź zastąpienia napędu parowego innym napędem w celu systematycznego zmniejszenia zużycia grubego drewna opałowego w urządzeniach przemysłowych.

§ 16. Zobowiązuje się niżej wymienionych ministrów oraz kierowników urzędów centralnych do rozwinięcia produkcji materiałów zastępujących drewno i osiągnięcia w roku 1965 co najmniej następujących ilości:

- 1) podkładów kolejowych żelbetowych:
 - a) normalnotorowych:

Ministra Komunikacji	270 tys. szt.,
„ Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	120 „ „
 - b) wąskotorowych:

Ministra Komunikacji	50 „ „
----------------------	--------
- 2) podkładów kolejowych strunobetonowych normalnotorowych:

Ministra Komunikacji	584 „ „
„ Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych w tym dla potrzeb Ministerstwa Komunikacji	460 „ „
	360 „ „
- 3) podkładów tramwajowych żelbetowych:

Ministra Gospodarki Komunalnej	80 „ „
--------------------------------	--------
- 4) słupów tele- i energoelektrycznych żelbetowych i strunobetonowych:

Ministra Komunikacji	4 „ „
„ Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	100 „ „
„ Górnictwa i Energetyki	28 „ „
„ Łączności	50 „ „
„ Rolnictwa	101 „ „
- 5) szczeleł tele- i energoelektrycznych żelbetowych i strunobetonowych:

Ministra Komunikacji	2 „ „
„ Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	90 „ „
„ Górnictwa i Energetyki	104 „ „
„ Łączności	56 „ „
„ Rolnictwa	70 „ „
- 6) nawierzchni podłogowej z tworzyw sztucznych:

Ministra Przemysłu Chemicznego Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości	10.000 tys. m ² ,
	2.700 „ „
- 7) płyt pilśniowych twardych:

Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	45.200 „ „
--	------------

8) płyt paździerzowych: Ministra Przemysłu Lekkiego	108 tys. ton, 216 tys. m ² ,
9) płyt wiórowych: Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego	150 tys. m ³ ,
„ Przemysłu Lekkiego	29 „ „
10) wykładzin górniczych ognioodpornych: Ministra Górnictwa i Energetyki	20.000 tys. szt.,
11) rusztowań rurowych: Ministra Budownictwa i Przemysłu Ma- teriałów Budowlanych łącznie z Zarządem Budownictwa Ter- renowego	2.000 ton
„ Gospodarki Komunalnej	1.000 „
„ Przemysłu Ciężkiego	600 „
12) stempli stalowych rurowych: Ministra Budownictwa i Przemysłu Ma- teriałów Budowlanych	4.000 „
„ Gospodarki Komunalnej	200 „
13) pali mostowych żelbetonowych i struno- betonowych: Ministra Komunikacji	2.600 sztuk
14) obudowy górniczej stalowej: a) ścianowej (stojaki i stropnice): Ministra Górnictwa i Energetyki	13.500 ton,
„ Przemysłu Ciężkiego: stojaków ciernych	10.000 „
„ hydraulicznych	50.000 sztuk,
obudowy zmechanizowanej	25 kompl.,
Ministra Żeglugi	1.500 ton,
b) chodnikowej: Ministra Przemysłu Ciężkiego	168.600 ton,
15) ościeżnic metalowych: Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych	800 tys. szt.,

§ 17. Przystosowanie poszczególnych zakładów produkcyjnych i wydziałów do rozwinięcia produkcji materiałów i elementów zastępujących drewno powinno się odbywać w ramach przyznanych w planie 5-letnim 1961—1965 środków inwestycyjnych.

§ 18. Zobowiązuje się zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów centralnych do uwzględnienia w rozdziałach materiałowych surowców potrzebnych do produkcji materiałów i elementów zastępujących drewno w ramach przyznanej puli materiałowej.

§ 19. Zobowiązuje się wszystkich zainteresowanych ministrów i kierowników urzędów centralnych do przeprowadzenia w terminie do dnia 31 grudnia 1962 r. rewizji norm zużycia drewna pod kątem widzenia maksymalnego ograniczenia wymagań wymiarowych i jakościowych.

§ 20. 1. Zobowiązuje się ministrów i kierowników urzędów centralnych resortów zaliczonych do kategorii głównych odbiorców drewna, wymienionych w załączniku do uchwały nr 339 Rady Ministrów z dnia 18 sierpnia 1961 r. powołanej w § 2, do opracowania programu oszczędności drewna na lata 1963—1965. Program powinien zawierać skonkretyzowane w ilościowych wskaźnikach oszczędności w porównaniu z poziomem zużycia drewna na odpowiednie cele w roku 1961.

2. Programy oszczędności drewna wymienione w ust. 1 powinny być przedstawione w terminie do dnia 1 września 1962 r. Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, który po ich przeanalizowaniu w porozumieniu z Ministrem Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego wprowadzi odpowiednie zmiany do bilansów materiałowych drewna.

§ 21. Zobowiązuje się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do:

- 1) znacznego zwiększenia kontroli na budowach oraz w zakładach i przedsiębiorstwach przerabiających i użytkujących drewno,
- 2) składania raz na rok Prezesowi Rady Ministrów i Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów informacji o dokonanych kontrolach i stanie gospodarki drewnem.

§ 22. Upoważnia się Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego do doraźnego zmniejszania przydziałów drewna do właściwych granic w razie stwierdzenia przez Najwyższą Izbę Kontroli lub organy kontroli zużycia drewna Ministerstwa Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego marnotrawstwa drewna lub zużywania drewna w sposób niewłaściwy i niecelowy.

§ 23. Zobowiązuje się Przewodniczącemu Komisji Planowania przy Radzie Ministrów do dokonywania raz w roku na posiedzeniu Prezydium Komisji analizy realizacji programu oszczędności drewna opartej na informacji Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 24. Traci moc uchwała nr 871 Prezydium Rządu z dnia 29 października 1955 r. w sprawie wzmoczenia oszczędności materiałów drzewnych oraz właściwego gospodarowania tymi materiałami w poszczególnych dziedzinach gospodarki narodowej (Monitor Polski Nr 111, poz. 1449).

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Oplata za prenumeratę Monitora Polskiego wynosi: rocznie 75.— zł, półrocznie 45.— zł.

Prenumeratę można zgłaszać tylko na okres roczny (od I) lub na okres półroczny (od I i od VIII). Oplata powinna być uiszczona co najmniej na miesiąc przed okresem prenumeraty, a więc za okres roczny lub za I półrocze — do dnia 30 listopada, za II półrocze — do dnia 31 maja. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tych terminach, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem. Jednostki na rozrachunku gospodarczym i inni abonenci powinni dokonać wpłat za prenumeratę na konto Narodowego Banku Polskiego, Oddział IV Miejski, Warszawa, nr 1528-91-903, cz. 3, dz. 7, rozdz. 3. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się. Na odcinku wpłaty należy podać dokładną nazwę instytucji (bez skrótów), nazwę i numer doręczającego urzędu pocztowego (jak Warszawa 10, Poznań 3 itp.), powiat, ulicę, nr domu, nr skrytki pocztowej oraz ilość zamawianych egzemplarzy Monitora Polskiego.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-Ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.

Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka”, Warszawa, ul. Tamka 3.